

۲۰۲۰/۱۰/۲۳

دوکتور محمد عثمان تره کی

عامل کشتار متقاضیان ویزه در ننگرهار

جا به جایی سیم خاردار در امتداد خط دیورند است!

حادثه وفات زنان بیگناه را در ازدحام اخذ ویزه از قونسلگری پاکستان در سنتدیوی ورزشی ننگرهار، باید در زمره تلفات بی سابقه و منحصر به فرد قیاس کرد: عامل این تلفات طبق معمول، جنگ، سقوط طیاره، تصادم موتر، سیلاب و غیره نبود. کشته شدگان روز های پی در پی به امید دریافت ویزه از کشور همسایه آمده بودند. این کشتار چندین مسؤول خارجی و داخلی دارد:

۱- پاکستان مسؤول درجه اول این حادثه است: این کشور با تمدید خودش و یک جانبه سیم خاردار در یک جغرافیای مورد منازعه و الزام دریافت ویزه دخول به آن کشور، مسیر عنعنوی و آزاد رفت و آمد اتباع دو کشور افغانستان و پاکستان را بی خیال و غیر مسؤولانه مسدود کرد.

پاکستان از مصروف ساختن افغانان در جنگ ضد اشغال و ضعف پوتانسیل دفاعی افغانستان بیشترین سود را به قصد توسعه جویی در خاک همسایه برده است. پاکستان مردمانی را که اشتراک تاریخ، خون، زبان و معتقدات مذهبی در قالب ملت واحد باهم پیوند داده بود، با کشیدن سیم خاردار به دو بخش تقسیم کرد و ملزم به رعایت تشریفات بی مورد ویزه دخول نمود. بناءً پاکستان با این اقدام متکبرانانه، غیر دوستانه و سود جویانه از اشغال افغانستان، مسؤول درجه اول حادثه ننگرهار در برابر همسایه خود است.

۲- امریکای زمان حکومت بوش بخشی از مصرف تأسیسات سیم خاردار را به پاکستان پرداخت. امریکا به خنجرى که قلب مردمان دو سوی دیورند را شگافته بود، دسته فولادین بخشید. امریکا مسؤول درجه دوم قتل متقاضیان ویزه در ننگرهار است.

۳- اداره بیکفایت و خاک فروش افغانستان به تبعیت از ارشادات امریکا در برابر تخلفات مکرر پاکستان در خط کشی پخپل سر مسیر دیورند، همیشه سکوت اختیار کرده است. برخی پست های امنیتی در مسیر خط با حضور نمایندگان اداره کابل اعمار و افتتاح شده است. طبق معلومات منابع استخباراتی اداره کابل مبالغ گزافی را در بدل شناسایی خط دیورند به جیب زده است. بی آنکه بداند که تعهد یک حکومت دست نشانده و مزدور به اندازه قرار و مدار امیر عبدالرحمن خان فاقد اعتبار است.

کشته شدن زنان در ازدحام اخذ ویزه در ننگرهار مظهر بیکفایتی، خواب آلودگی و بی مسؤولیتی اداره حکومتی کابل است.

راه حل بسیار ساده برای جلوگیری از تلفات موجود بود. مقامات اداری و امنیتی ننگرهار به دلیل رفع بندش ناشی از شیوع کرونا، از هجوم بی سابقه مردم برای اخذ ویزه پیش بین بودند. از همین لحاظ سندپیوم ورزشی را برای استقبال مردم اختصاص دادند. به اداره قونسلگری پاکستان و طرف افغانی معلوم بود که قونسلگری ظرفیت محدود برای اعطای ویزه در جریان یک روز دارد. درین جا سؤال پیدا میشود که آیا مقامات اداری و امنیتی ننگرهار توان این را که متقاضیان ویزه را مثلاً به گروپ های صد نفری تقسیم کنند و هر گروپ را مطابق ظرفیت اعطای ویزه در چوکات یک تقسیم اوقات در روز معین اجازه ورود به قونسلگری بدهند، نداشتند؟

متوجه استید که این تدبیر نه نبوغ، نه دستگاه قوی اداری، نه مصرف گراف و نه هم داشتن تکنولوژی پیشرفته را ایجاب میکرد.

ازین گذشته در تصاویر منتشر شده سندپیوم ورزشی مردم در حالی دیده میشود مثل اینکه در کدام متنگ سیاسی تجمع کرده باشند. در حالیکه در مواردی این چنین ایستادن به نوبت در یک صف هم به کار سرعت می بخشد و هم از تلفات ناشی از ازدحام جلوگیری میکند. قرار دادن مردم در یک صف که کار صعب الاجراء نبود.

بهر حال! اداره برحال طی نژده سال ارادی یا غیر ارادی به اشکال مختلف دست اندر کار کشتن افغان ها است. منتهی این بار هموطنان ما با خون خود کشیدن سیم خاردار را در امتداد خط جعلی دیورند زیر سؤال می برند.

پایان

[برای مطالب دیگر دوکتور عثمان تره کی، اینجا کلیک نمائید.](#)